

Lista

Hajnal van és a lépcsőn ülök. Nyakon legyint a nyári szellő. Gyorsan megmarkolom a kezemben halódó papírt, pedig így is egy ránc már. Ahogyan ránézek, olyan mint egy öreg tenyér, sorsom tenyere. Gyermekkorom egy töredéke ez a papírcafat. Valami a lábamra csöppen. Gyorsan felemelem a buborékfújót és új buborékokat csinállok vele. Nézem őket, fénytelenek. Nemsokára felkel a nap és szivárványszínekben pompáznak majd. Arra várok.

Lepillantok a gyűrött lapra és enyhe mosollyal végigfutok rajta. Macskakaparás. Sosem írtam túl szépen. Úgy vezettem a tollat mindig, mintha kergettek volna. Mindig úgy éreztem, kevés az időm. Az a bizonyos időm, míg benne volt a kezemben minden gondolatom.

Lista. Ezt a szót írtam a lap tetejére. Hasaltam az ágyon és jól megmarkoltam a tollamat. Összpontosítottam és felkészültem az írásra. Szülinapom van ma és elfújom a gyertyát. Kívánnom kell valamit. Az a baj ezzel, hogy mikor az ember ott áll a torta előtt és kívánnia kell, nem jut eszébe semmi a szokásos sablonon kívül, ami minden jókívánság-szövegben benne van. Erő, egészség, boldogság. Pedig vannak az emberben valahol olyan kívánságok, amelyek tényleg mélyről jönnek, amelyek többet érnek a tárgyagnál, mert többek a megfogható dolgoknál. Pillanatok. Én pillanatokot akarok megélni.

Anyu megint diótortát csinált, tudom. Azt szeretem anyuban, hogy sosem rendel cukrászdából, hanem maga csinálja, magát is belesüti, kisdíszíti cukormázzal, ráírja, hogy Boldog Születésnapot, olyan szépen, cikornyásan, ahogyan a régi mesekönyvekbe szoktak írni. Csak a gyertyát veszi meg. De nem ám annyi szálat, ahány éves vagyok, hanem annyis számot. Ma tizenháromas lesz a tortán. És én ott fogok állni a torta előtt, elfújom, és zsebemben lesz ez a papír. Zsebemben lesz mindig. S mikor valamelyik kívánságom teljesül, ki fogom húzni a listáról, míg mind valóra nem válik.

– Katü, gyere! Mindenki rád vár!

– Mindjárt!

Még egy pont. Még egy utolsó kívánság. Még a zsebembe raktam. Utána elindultam a lépcsőn.

Még mindig nem kelt fel a nap. Ismét felemelem a buborékfújót és csücsöríték. Figyelem, ahogyan a számból kiáramló levegő megnyújtja a körben feszülő finom hártyát, majd elszakítja tőle és buborékként tovaszáll. Amikor megszületik egy buborék, sokan izgulnak. Szeretnék, ha minél nagyobbra kerekednének, minél később pukkadjanak szét, minél messzebbre szálljanak, magasabbra. Én nem izgulok. Lehetnek kicsik, nagyok, gyorsabbak, lassabbak. Csak azt szeretném, hogy legyenek, és nézhessem őket a lépcsőn kucorogva.

Pest pont olyan, mint amire vártam. Óriási és tele van emberekkel. Órákig tudok csatangolni benne. Boldogan fedezem fel a kis zsákutcákat, ahol félelemmel vegyes izgalommal nézek körül, parkokat, ahová elmenekülhetek a betondzsungel elöl, kis üzleteket, ahol olyan dolgokat találok, amit sehol máshol. Kis szalmaszálként lökdösődök a hömpölygő tömegben, és hagyom, hogy sodorjon az emberár a megszokott útján, hogy itt-ott kiszakadjak, és a saját utamat járjam.

– Te faszi! Megint elittad a fél eszedet az este!

Felkaptam a fejem. Még egy házastársi veszekedés. Eleinte furcsa volt, de már megszoktam. Az első anyázást a 14-es villamoson éltem át, utána a betes buszon felperzselték a hajam, azóta már semmin sem lepődök meg. Hirtelen a szemembe süt a nap. Hunyorogva kinézek a betes busz ablakán. A Duna aranyfolyóként fut a két part között, és ragyogó fénybe borítja az őt körülölelő épületeket. Pedig tudom, hogy sok épületbe beleivódott már a szmog, sötét árkokat, réteget vonva a falakra, hogy azt sem tudnám megmondani, milyen színű lehetett azelőtt, de most minden ohybá tűnik, mintha fiatal lenne, új és erős. Mosolyra húzódik a szám. Hirtelen sajnálni kezdem, hogy a látvány csak addig tart, míg a busz áthalad a hídon. Önkéntelenül is felállok, és leszállok a Ferenciek terén. Van az úgy, mikor állsz valakivel és valamivel szemben, elakad a lélegzeted, és úgy érzed, nem láttál még ehhez foghatót. Valahogyan így néztem én is az Erzsébet hídra. Lassú léptekkel elindultam felé. Végigfuttattam az ujjaim az odavezető fehérréz korláton, figyeltem, ahogy az ujjam begye koszos-fehérré válik tőle. Onnan vettem észre, hogy már a hídon vagyok, hogy remegett a föld a talpam alatt. Meglepődtem. Nem tudtam, hogy ilyen érzéssel jár a hídon sétálás, bár várható lett volna, ha logikusan elgondolkozom rajta. Ugy éreztem, mintha ringatnának. Megálltam, lehunytt szemmel hagytam, hogy a remegés eljusson a talpamtól a fejem tetejéig. Átsubant rajtam millió kis emlék, olyanok, melyektől egyszer sírni, egyszer nevetni támadt kedvem. Végül csak mosolyogtam, hogy pont itt állok, pont ebben a városban, pont ma.

Egy biciklis subant el mellettem, ijedten kinyitottam a szemem. Kisöpörtem az arcomból a hajam, dobogó szívvel fordultam a Duna felé. Rákönyököltem a korlátra. Hátam mögött egymás után subantak az autók, lent a lépcsőkön gütározott egy srác. Néztem, ahogyan pengeti a búrókat és egészen belefeledkeztem. Aztán arra gondoltam, hogy vajon mi járhat a fejében? Miért ül egyedül ott lent? Majd elszégyelltem magam, hogy én itt fentről bámulom őt. Érdekes. Vajon tudatában van, hogy nézik és kíváncsiak rá? Engem is nézhet valaki? Körülnéztem, de nem vettem észre, hogy valaki figyelt volna. Hirtelen ismét a vízre esett pillantásom. Észre sem vettem, hogy így eltelt az idő. Ment le a nap. A ragyogó szín vörösesbe fordult, takaróvá változtatva a folyót. Kedvem lett volna utánakapni és betakarózni vele. Feltámadt a szél is. Belekapott a hajamba, tépett, ahol csak ért. Megnyugtató. Elnehezülő pillák alól pislogtam a világra és bódultan álltam ott, míg teljesen el nem tűnt a nap. Az utolsó vörösség is kialudt a víz felszínén, helyét átvette a fémes csillogás. Én pedig hazaindultam.

„Végigsétálni a hídon. Néha megállni, rákönyökölni a korlátra, nézni a naplementét, miközben a szél fújja a hajam.” – betűzöm ki az első kívánságot. Elég egyenes vonallal van kihúzva, csak a végén bicsaklott meg egy kicsit a toll.

Jó meleg a csempe. Meztelen talpam rátapad. A kis burkolat azt meséli a talpamnak, hogy egész nap tűzött rá a nap, és felforrósította. Riadtan ugráló talpakat említ az én talpamnak, akik rajta szökdeltek, hűvös érintéseket hagyva maguk után, valami olyasmit, mint amikor egy nedves csók szárad éppen az ember hátán.

Hiányoznak neki ezek az érintések, de az én talpamat különösen szereti. Az én talpam nem szökell, hanem nyugodtan kucorog, egymásra simuló lábujjakkal. Persze, mocorgok, hiszen a csempe nem éget. Kellemesen melegít, amolyan fészekmeleggel. Kucorgok. Melegítenek. Ez így jó.

Ide kellett jönnöm. Egész éjjel forgolódtam, nem tudtam, mit csináljak. Nyöszörögtem, el akartam bújni mindenki elől, és kínlódtam. Azt akartam, hogy ne gondolkodjak. Ki akartam kapcsolni az agyam, hogy ne térjenek vissza a gondolataim ugyanoda, de hasztalan. Az ember megszokta, hogy parancsoljon az állatoknak, parancsoljon a természetnek, hogy rávegyen másokat arra, amit ő akar. Aztán mikor önmagának akar parancsolni, csődöt mond. Reggel hatkor jutottam el arra a pontra, hogy nem bírom tovább. Nem volt értelme küzdeni az alvásért, eljászani, hogy tudok aludni zárta szemekkel, nyitott elmével. Felkeltem, összepakoltam és felültem az első vonatra, ami Tibanyaiba ment. Úgybogy itt vagyok. Dögmeleg van így július elején, a felsőm a hátamhoz tapad. Veszettül legyezem magam, és végignézek az Öreglevenduláson. Aratnak. Kévébe kötik a levendulaszájakat, erre hozza illatukat a szél. A napfényben megcsillan a sarló pengéje, az emberek hajolgatnak fáradhatatlanul. Nekiindulok a mezőnek, céltalanul bolyongok, hagyom, hogy az illat elkábítson. Még mindig jár az agyam, csüggedten morgok magammal, szídom gyengeségemet. Odaérek az egyik férfi mellé, látom, hogy két sarlója van. Szóra nyitom a számat, de ő megelőz, kezembe nyomja az eszközt. Anélkül, hogy kérnem kellene, elmagyarázza, hogy csináljam. Nem nebez. Hajolgatok, vágom a levendulát, egy kupacba rakom. Azt nézem, hogy milyen szívós kis növény. Erzem erős illatát. Később a szaggatást is érzem a karomban, a derekamban, ugyanakkor kicsit fájósra pirulok, de jól esik. Aztán hívós érintéseket érzek a bőrömön, mintha egy hideg tenyér simulna a tarkómra, homlokomra. Esteledik. Vége a munkának. Leülök a földre, hátradőlök, kinyújtózok a földön. Éppen az arcom fölé hajlik egy levendulavirág. Ráfókuszálok, becézgetem. Azon mélázok, hogy milyen kékesen lila. Vagy lilásan kék? Nem tudom. De végre megszállt valami békesség. Vége nem gondolkozom.

Szállnak a buborékok, kicsik és nagyok. Légiesen, puhán, könnyedén és ragyogóan. Keringőznek, egymáshoz ütődnek, megremegnek, majd tovasiklanak. „Heverni egy szép virágos mezőn.” Egészen szerény kívánság, nemde? Megkeresem a légtáncosaimat, kicsit megcsappant a létszámuk. Félő aggodalommal követem mozgásukat. Talán azért szeretem őket ennyire, mert önzetlenek. Megszületnek, gyönyörködtenek, majd tovatűnnek. Adnak, és nem kérnek. S hiába, hogy szertefoszlanak a távolban, nem felejttem el őket sosem. Felidézem emléküket magányos, félős, gyönges esteken.

Tíz perce fekszem mellette, fejem a mellkasán, karom a hasán. Elfáradtunk. A mindennapok, a rohanás, a munka után jól esik csak fekiidni hallgatagon és a másik lélegzetére figyelni. Valami meleget érzek belül. Kicsi szorítást. Kicsi félelmet. Hirtelen mocorgni kezd, kicsit megemelkedek, hadd behykedjen el kényelmesen. Ebegett azonban szorosan átölel, maga alá gyűr, és csak néz. Csodálkozva nézek rá, nem értem, mit akar. Tekintetem végigsiklik a vállán, az állán, a száján. Látom, hogy mosolyog. Felfedezem azt az ismerős szagot a szájja szegletében.

Tovább vándorlok az arcára, az orrára, homlokára, majd összeakad a tekintetünk. Zöld a szeme, még ez volt az utolsó épkezésláb gondolatom. Elnehezédtem, belesüllyedtem a karjaiba, a szemébe, beleivódtam minden pórusába, nem tudtam, hol kezdődök én, hol kezdődik ő. Zöld a szeme, dübörgött az egyetlen értelmes gondolat a fejemben. Zöld a szeme, mondtam magamban, képtelen voltam elszakadni tőle. Beleveszttem a zöldbe, lubickoltam benne és a biztonság érzésében. Úgy tudtam volna maradni örökre.

„Ölelést. Érezni, hogy szeretnek.” Minden ember legfőbb vágya. Már tizenhárom évesen is. Pipa. Összesimul a térdem, rátámaszkodom az alkarommal. Buborékvíz csöpög a lábfejemre. Állam a vállamon, izmaim még sosem voltak ilyen lazák. Sosem voltam ilyen nyugodt, sebezhető és gondtalan. Ennyire békés. Ennyire ártatlan. Mint egy buborék. Elmosolyodom. Ez volt az utolsó kívánságom. „Azt akarom, hogy nyári hajnal legyen. Ülni akarok a lépcsőn, az udvaron, érezni, ahogyan melegíti a talpamat a csempe. Buborékokat akarok fújni, figyelni, ahogyan feljön a nap, és megcsillan a szivárványos vízbuborékokon. Aztán csak nézni, ahogyan szállnak a levegőben, míg el nem tűnnek a szemem elől.”

A háttetők mögött elkezd derengeni a fény. Ébredszik a nap. Egyre feljebb kúszik, egyre nagyobb körben világítja be a környéket. Egy villanás. Odakapom a fejem. A buborékok tánca kezdenek a napsugarakkal, szivárványos ruhát öltenek, keringenek, majd szertefoszlanak. Aranyszínű, pislogó csillogás marad utánuk. Meg az álmaim. A valóra vált álmaim.